

*Szentlélek Isten, szállj
reánk, elmét derítő
tiszta láng!*

Holger Schué – Pixabay.com

A Szentlélek – Kivezető a szomorúságból

Jézus ígérete szerint (vö. Jn 15,26k; 16,12-15) e világból való elmenetele miatt szomorkodó tanítványait a Szentlélek, a Vigasztaló (Parakletos) vezeti ki a tested-lelket sorvasztó szomorúságukból.

Az igen gazdag jelentésű Parakletos görög szó egyik jelentése ügyvéd, aki kiáll valaki mellett, és megvédi őt. A szó tolmácsot is jelent, aki a felek között közvetít és magyaráz. A szó jelentése magában foglalja még azt, aki támogat és bátorít. A Szentlélek kiáll az apostolokért, és a megfelelő szavakat Ő adja majd ajkukra, amikor konfliktust kell kiállniuk (vö. Mt 10,20). Mit jelent ez nekünk, akik egyre öntudatosabban és hitelesebben akarjuk katolikus keresztény hitünk semmihez sem hasonlítható gazdagságát és semmivel sem helyettesíthető igazságát mindenki előtt tanúsítani?

A Szentléleknek köszönhető, hogy eltölthet annak a meggyőződésnek a tudata, hogy nem vagyok egyedül a hitemmel egy olyan világban, amely előle elzárkózik, de megnyílik a lélekfogyasztó hiszékenységnek. Nem vagyok elveszett a hitemmel, nem a vesztes állásban vagyok. Élhetek másként, mint a körülöttem élők. Eredményesen vívhatom meg küzdelmem az emberit felülmúló valósággal szembeni közömbösség ellen. Különbféle elköteleződéseimben szabadnak érezhetem magam, mert a szabadság Lelke otthonra talált életemben. Mindenhol és mindenkor tanúsíthatom meggyőződésemet: a hit az egyetlen út, amely elvezet az élet teljességére. Ebben a tanúskodásban a Szentlélek a támaszom.

Ugyanaz a Szentlélek, aki az erősség Lelke, elvezet a vallási igazság teljességének felismerésére. Ez a folyamat igényli a folyamatos lelki megtisztulást, hogy általa egyre jobban belelássunk az Istennel egybekapcsolt élet mélységébe, és megvilágosodjon számunkra minden. A Szentlélek nem mond újat és eltérőt ahhoz képest, amit Jézus mondott, hanem feltárja Jézus kinyilatkoztatásának valós értelmét. Ennek köszönhetően láthatom torzítás nélkül a mai életkontextust, és értelmezhetem jól az idők jeleit.

Az élet állandó kísérője a hazugság, amelynek eredője az ördög (vö. Jn 8,44), a bűn (vö. Jn 17,18) és a halál (vö. 8,24). Ezek ellentéte Jézusban jelent meg, és orvoslásukat ő általa kaptuk: hazugság helyett igazságot, bűn helyett világosságot (vö. Jn 8,12) és halál helyett életet (vö. Jn 14,5). A Szentlélek árasztja ránk azt a kegyelmi világosságot, hogy megkülönböztessük az igazságot a hazugság (=halál) minden formájától. Ennek belátá-

folytatás a 2. oldalon ►

folytatás az 1. oldalról

▶ sához Ő gyűjt fényességet lelki szemünknek: „Ne olt-sátok ki a Lelket, s a prófétai beszédet ne vessétek meg. Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg. Mindenféle rossztól óvakodjatok” (1Tessz 5,19-22).

Miért van erre szükségünk? Mert emberi létezésünk szorul értelmezésre, hiszen az ember szellemiségénél fogva felveti a honnan, hová és miért kérdéseket. „Mi az ember? Mi az élet értelme és célja? Mi a jó és mi a bűn? Honnan ered a szenvedés és mi a célja? Melyik út vezet az igaz boldogsághoz? Mi a halál, az ítélet és a halál utáni megfizetés? S végül mi az a végső és ki-mondhatatlan misztérium, mely átöleli létünket, mely-ből eredünk, s mely felé tartunk? Mi az ember eredete és létezésének végső célja: Miben áll az élet értelme? Miért keressük az igazságot, a boldogságot? Miért akarunk élni örökké?” (A II. Vatikáni Zsinat NOSTRA AETATE kezdetű nyilatkozata az Egyház és a nem keresztény vallások kapcsolatáról, 1.).

Ezek a kérdések tükrözik annak megtapasztalását, hogy valamilyen homály, szellemi sötétség körülvesz minket, amelyet szét akarunk oszlatni. Ennek Jézus hangot adott: „az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak” (Jn 3,19).

Mindezt Jézus földi életében emberségének fátyla takarta. Magunktól nem vagyunk képesek felismerni Jézus természetfölötti valóságát, Isten benne megjelent Fiát. Ezért szorulunk az igazság Lelkére, mert azt

nyilatkoztatja ki, amit Jézustól kap: „Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémről kapja, amit majd hirdet nektek” (Jn 16,13-14). A Szentlélek a belátást Jézus kinyilatkoztatásába és annak megértését az apostolokon keresztül adja. Annak a meggyőződéssel történő megvallására hív, hogy Jézus az Isten Fia, akiben hinnünk kell. Aki ellen-áll ennek az igazságnak, megátalkodik.

A Szentléleknek az élet tágasságára és a hit örömé-re elvezető tevékenységéhez tartozik, hogy „...az ember szívét megindítja és Istenhez téríti, az értelem szemét megnyitja, és mindenkinek megadja az »igazság elfogadásának és hitének édességét«. A Szentlélek folyton tökéletesíti hitünket adományai által, hogy egyre mélyebben megértsük a kinyilatkoztatást” (A II. Vatikáni zsinat DEI VERBUM kezdetű dogmatikus konstitúciója az isteni kinyilatkoztatásról, 5).

Annak érdekében, hogy a Szentléleknek ez az élet tágasságára és a hit öröme elvezető tevékenység-láncolata tapasztalható legyen az életünkben, szüntelenül tisztítja és táplálja lelkünket, vágyat kelt bennünk az egyre odaadóbb elhívésre, hitünk igazságainak ízlelésére és a bennük való elmélyülésre, egyszerűbbé és elmélyültebbé teszi az imádkozásunkat, és végül ösztönöz, hogy keressük és szeressük mindennekfelett Isten akaratát (vö. Mt 6,33)..

Krakomperger Zoltán

A megbocsátásról

A zsoltáros tanítja: „Közel van az Úr azokhoz, akik Őt szólítják, akik igaz szívvel hívják” (Zsolt 145,18). Ha jó gyümölcsöt akarunk felmutatni, akkor ennek a nehéz kérdésnek a tárgyalásához különösen is kell kérni a Szentlélek segítségét, útmutatását.

Amikor a Samáriai asszony beszélgetett Jézussal (Jn 4,1-26), akkor a következőt mondta neki: „Atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, Jeruzsálem az a hely, ahol imádni kell őt.” Jézus így válaszol neki, és tanít mindannyiunkat: „Eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igaz-

ságban imádják az Atyát.” Voltak idők, amikor helyhez kötötték az Isten imáadását. Már Jézus előtt is ismert volt, hogy benne élünk, mozgunk és vagyunk (ApCsel 17,28). Jézus kiterjeszti a kört, és a helytől függetlenné teszi az Istennel való kapcsolatot, hiszen Ő mindenütt jelen van, mindent lát és elbújni előle nem lehet.

A Golgota három keresztje minden kor minden emberének örök érvényű tanítást ad még a megbocsátásról is (Mk 23,39-43). A bal lator káromolja és szidja az Urat, harag és gyűlölet van szívében, nem tudja, nem akarja elfogadni sorsát, nem jön rá, ki is van mel-

lette. „Szabadítsd meg magadat és minket is, ha Isten Fia vagy” – mondja. A jobb lator rászól és inti: „Nem félsz az Istentől, mi ugyanazt a szenvedést viseljük, mint Ő, mi ugyan megérdemljük, de Ő ártatlan. Majd Jézushoz fordul: Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodba jutsz!” Jézus megígéri neki: „még ma velem leszel a paradicsomban.” Jézus ártatlanul szenved a bűnös emberiségért, a bal lator nem tud mit kezdeni a helyzetével, a jobb lator elfogadja, mégpedig Jézusban bízva fogadja el. Itt, a kereszten mondja ki Jézus az örök igazságot: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek” (Lk 23,34). Eltűnődhetünk azon, hányszor ismétlődik ez az emberi sorsokban. Aki Istennel megbékélt, az meg tud bocsátani. Nem elég beszélni róla, nem elég hivatkozni rá, vagy elvárni: te gyétek, testvérek, hanem mi magunknak is gyakorolni kell és megtenni. Irgalom, megbocsátás, szeretet, ezekben hasonlítunk leginkább az Úrhoz.

Azoknak bocsát meg az Úr, akik maguk is megbékeltek haragosaikkal. Az őszinte ellenség-szeretet is a megbocsátásban csúcsosodik ki. A harag egy görbe és sötét út, a megbocsátás, a kiengesztelődés pedig ki egyenesíti az Isten felé vezető utunkat. Isteni segítség, a kegyelem kell annak belátásához, hogy vétkeztem és bocsánatot kell kérnem. A kevélység, a gőg, az uralomvágy azt sugallja: neked van igazad! A szelídség, az alázat arra figyelmeztet: hibáztál, engesztelődj ki! „Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok?” (Mt 5,46) – tanítja Jézus a hegyi beszédben. Az ellenségszeretet jó alkalom a tanúságtételre. Nem tanács, hanem parancs. A keresztyén embernek meg kell bocsátania az ellene elkövetett sérelmeket, még mielőtt bocsánatot kértek volna érte. Gondoljunk Szent II. János Pál pápára, aki az ellene elkövetett merényletkor öntudatra ébredése után ennek is hangot adott. Nem szabad az elkövetett sérelmeket újra felidézni! Megbocsátó szándékunk biztos jele, ha készek vagyunk haragosunknak segítségére lenni, ha erre rászorul. A kötelező köszönést is próbáljuk gyakorolni, és ha idősebbek vagyunk, elfogadni!

Túltenni magunkat a sérelmeken, ehhez szükség van mindenki részéről a jó szándékra. Az ember a bűnnel, hitehagyással megsérti az Urat, ezért kell esdekelni irgalmáért, bocsánatáért: ne bűneink szerint bánjon velünk. Az Úr nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen (vö. Ez 18,23 és 33,11). Jézus nem azért jött, hogy az igazakat hívja, hanem a bűnösöket. Áldozatával kiengesztelte irántunk a mennyei Atyát. Beismerni a bűnt, bocsánatát kérni, megbánni és kiengesztelődni a szeretet Istenével, ez a megtérés útja.

Jónás példáján láthatjuk, hogy az Úr ezt a bocsánatot minden embernek felkínálja. Ez is mutatja, hogy nagy az öröm a mennyben a megtérő bűnösön. Az ember alapvetően rászorul az Úr irgalmára, megbocsátó jóságára. Akkor hasonlítunk rá, ha ezeket gyakoroljuk. Aki megbocsát, Istenhez válik hasonlóvá (H. Bulard SJ). Ha nincs megbocsátás a szívünkben, akkor lábra kap a harag, és eltávolít Istentől. A megbocsátó szív szabadá válik. A keresztyén közösségben legfontosabb a háttartalan megbocsátás, ajánlja Anselm Grün az evangéliumi magyarázatában. Péter apostol nagyvonalúnak gondolta magát, hogy kérdésébe beleszólt: hányszor is kell megbocsátani. A zsidóknál a kétszer-háromszori megbocsátás volt a bevett. Péter tehát kész túllépni a farizeusok megbocsátási készségén. Csakhogy Jézus a korlátok nélküli megbocsátásról beszél. Mivel a hetes szám a teljességet jelentette, Péter számszerűsített kérdése azt is jelentette, hogy a megbocsátásnak teljesnek kell lennie. Jézus erre adott válasza – nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer – határtalan, végtelen megbocsátást várna el. A megbocsátásnak teljes szívből jövőnek kell lennie. A megbocsátás csak akkor teljes, ha részesedik Isten megbocsátásában. Máté a könyörtelen szolgáról szóló példabeszéddel világítja meg, miképpen kell érteni a jézusi megbocsátást. A száz dénárral szemben áll a lehetetlen megfizetendő összeg, a tízezer talentum. Isten minden bűnünket elengedi, mi azonban kicsinyesek és irgalmatlanok vagyunk. Aki nem bocsát meg az ellene vétőnek, az átadatik a kízóknak. Jézus a megbocsátás minőségére hívja fel a figyelmet akkor, amikor szívből jövőnek mondja a teljes megbocsátást. A negatív érzelmeket át kell adni Isten irgalmas szeretetének.

A mennyei Atya nem azért küldte a Fiát a világba, hogy megítélje, hanem hogy üdvözítse. Megbocsátása túláradó örömét fejezi ki a tékozló fiú példabeszéde. Jézus imádkozik a bűnösökért és vérét ontja értük. Az apostolok hirdették a megbocsátást és a mindent felülmúló szeretetet. Az Írások tiltották a testvér iránti gyűlöletet, az kérheti Isten bocsánatát, aki megbocsátott testvéreinek. Szent István első vértanú a jézusi példa szerint cselekedett, amikor gyilkosaiért így imádkozott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt bűnül” (ApCsel 7,40)! A rosszat jóval legyőzni csak Isten kegyelmével bírjuk. Az áldott béke csak ott virágzik ki, ahol őszintén kérjük és befogadják: adj békét, Uram! A keresztyén közösségeknek nemcsak a béke szigetének kellene lenniük, hanem a forrásának is. Ez is élethivatás.

Orosz Lőrinc, ny. plébános

Fény, ragyogás, kegyelem a Szentháromságban és a Szentháromságból

Sohasem volt haszontalan a régi hagyomány, a katolikus Egyház hitének és tanításának kutatása, tudniillik amit az Úr átadott, az apostolok hirdettek, és az atyák pedig megőriztek. Ezen alapszik ugyanis az Egyház, s ha valaki ettől eltávolodik, már nem lehet keresztény, és nem is nevezhető többé semmilyen jogcímen kereszténynek.

Így tehát a Háromság szent és tökéletes, s az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben ismerjük meg. Semmi idegen vagy kívülről származó dolog nincs benne, és nincs összetéve teremtből és teremtet dologból,

hanem az övé a mindent teremtő és létrehozó erő. Természete egy és önmagával azonos, és tevékenysége is egy. Az Atya ugyanis mindent az Ige által a Szentlélekben cselekszik, s ily módon megmarad a Szentháromság egysége. Az Egyház így hirdeti az egy Istent, aki mindennek fölötté áll, mindent áthat, és mindenben benne van (Ef 4,6). Mindennek fölötté áll, mint Atya, azaz eredete és forrása mindennek; mindent áthat, mégpedig az Ige által; s végül mindenben benne van: a Szentlélekben.

Szűz Mária választott vitéze

*Idvezlégy kegyelmes Szent László király,
Magyarországnak édes oltalma,
Szent királyok közt drágalátos gyöngy,
csillagok között fényességes csillag!*

Szent László király egyházmegyénk védőszentje. 2024. február 14-én (hamvazó szerdán) a Partium házban Szent László emlékkiállítás nyílt. A kiállítást Palánki Ferenc a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöke nyitotta meg. Az érdeklődők – Dr. Varsányi Katalin jóvoltából – sok-sok fotót, dokumentumokat, valamint egy picike csontdarabkát ereklyetartóban és kürtjének másolatát csodálhatták meg.

Szent László 1040 körül született, a pontos dátum nem ismeretes. 1077-től 1095-ig uralkodott. I. Béla király fia volt; Géza után került a trónra. A lemondatott királyt, Salamont leverte, Visegrádban záratta el, és csak 1083-ban bocsátotta szabadon. Szorgalmazására István királyt és Imre herceget szentté avatták. IV. Henrikkel szemben VII. Gergelyt és Sváb Rudolfot támogatta; ez utóbbinak leánya volt a felesége. Kibékült IV. Henrikkel és elhidegült a Szentszéktől. Több ízben győzelmesen harcolt a kunok ellen; 1091-ben megszerezte Horvátországot a magyar koronának. A Szent István-tól megkezdett egyházi szervezetet kiépítette Magyarországon. Nagyváradon székesegyházat építtetett; Zágrábban püspökséget alapított. A szabolcsi zsinaton szigorú törvényeket hozott az egyházi élet emelése, a vallásos élet fokozása érdekében. Vitézsége, nemessége, lovagiassága és hithűsége miatt

mint eszményi király élt a magyar nép lelkében. Halála évében őt szemelték ki a keresztes had vezérének. Képmását királyaink a mohácsi vészig pénzeikre verették. A váradi székesegyházban temették el. Nagyváradon állt a XVII. századig híres lovasszobra. Egyetlen gyermeke, Prisca (Piroska) volt. A nép képzelete legendákkal vette körül alakját: a tordai hasadék úgy jött létre, hogy az üldözői elől menekülő szent király előtt megnyílt, ahogy szomszéd katonái számára kősziklából fakasztott vizet, (székesegyházunkban a mennyezet-freskón láthatjuk ezt a jelenetet), a katonái elcsábítására szánt pénz kővé vált, pusztító járvány idején az ő imájára termett a gyógyító hatású „Szent László füve”, halála után is ő vezeti győzelemre a tatárok ellen a magyarokat. Még számtalan legenda fűződik nevéhez.

*E világi élet a remények sírhalmá,
Teeléd száll fel nemzetednek siralma.
Útmutató fényünk, téged adott nekünk
Az Úristen irtalma.*

Istenem, köszönjük, hogy a magyar népet megajándékoztad e jeles Szent László király hősiességével, aki örök megbecsüléssel él hívő népünk szívében.

Atyám, köszönöm e nagy szentünk nevét viselő László édesapámat és testvéremet, valamint a másik nagy szentünkről nevezett Erzsébet édesanyámat, akik őrző-lelki szemeiket immáron az égi hazából sugározzák le rám.

Antalfy Katinka

Szent Pál, amikor a lelki dolgokról ír a korintusiaknak, mindent az Atyaistenre, mint Főre vezet vissza a következő módon: A lelki adományok különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz. Sokfélék a jelek is, de Isten, aki mindenben mindent végbevisz, ugyanaz (1Kor 12,4-6).

Amit a Szentlélek kinek-kinek kioszt, azt az Atya adja az Ige által. Hiszen ami az Atyáé, mindaz a Fiú tulajdona is; ezért mindaz, amit a Fiú a Lélekben ad, igazában az Atya ajándéka. Ehhez hasonlóan, amikor a Lélek bennünk van, az Ige is bennünk van, akitől kaptuk a Lelket, s az Igében az Atya is. Így válik valóra: Atyám és én hozzá megyünk, és benne fogunk lakni (Jn 14,23). Ahol ugyanis fény van, ott van a ragyogás is;

ahol pedig a ragyogás van, ott van a hatása is, és fel-tündököl a kegyelem.

Szent Pál ugyanezt a korintusiakhoz írt második levélben így tanítja: A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek egyesítő ereje legyen mindnyájatokkal (2Kor 13,13). A kegyelem és az ajándék ugyanis, amely a Szentháromságban adatik, az Atyától a Fiú által a Szentlélekben adatik. Mert amint az Atya a Fiú által adja a kegyelmet, úgy az adományokban való részesedés csak a Szentlélekben lehetséges. De amikor ebben részünk van, az Atya szeretetét, a Fiú kegyelmét és a Szentlélek egyesítő erejét mondhatjuk magunkénak.

(Szent Atanáz püspök,

Ep. 1 ad Serapionem, 28-30: PG 26, 594-595. 599)

Egyetemista ifisek nagyböjti lelkigyakorlata

2024. március 1. és 3. között a debreceni Szent Anna egyetemista ifjúsági csoporttal Tarcala utaztunk, hogy egy közös nagyböjti lelkigyakorlaton vegyünk részt. A lelkigyakorlatot Marosi Balázs atya tartotta, a csoportunkat vezető Mike Ervin atya egyik gyerekkori jóbarátja.

Péntek délután indultunk el, és a szállás elfoglalását követően közösen megvacsoráztunk, majd egy rövid csapatépítő kör után Balázs atya esti elmélkedést tartott nekünk. Ezzel az elmélkedéssel lezártuk a napot, és elindítottuk a hétvégét. Másnap reggel közösen megreggeliztünk, majd két elmélkedést hallgathattunk meg, illetve a hallottakról kiscsoportokban beszélgettünk. Rengeteg jó gondolatot jegyeztünk fel magunknak, illetve nagyon pozitív élmény volt az, hogy a kiscsoportos beszélgetés során valóban megtudtunk nyílni egymásnak, és megoszthattuk a témákkal kapcsolatos tapasztalatainkat. Szóba került az imában megélt hallgatás fontossága, az istenélmények, istenképek különbözősége, és még sok más.

A helyi csárdában elfogyasztott ebéd után felzárándokoltunk a tarcali Áldó Krisztus-szoborhoz, ahol közösen és egyénileg is imádkoztunk, illetve szentgyónásra is kaptunk lehetőséget a szobor közelében. Miután visszaértünk a szállásra, volt egy kis szabadidőnk, ahol fakultatív módon beszélgettünk egymással, vagy sétáltunk a környéken.

A napot egy gyertyafényes szentségimádással zártuk le a mellettünk lévő Urunk Mennybemenetele templomban. Jézus jelenléte mindegyikünket megérintett valamilyen formában, amiért nagyon hálásak vagyunk Neki. A szentségimádás után megérkezett a pizzavacsoránk, melyet közösen fogyasztottunk el, ezt követően pedig csapatépítő és mélyebb, beszélgetés-indító játékokkal játszottunk hajnalig. Nagyon sok mindent megtudtunk egymásról, és sok-sok maradandó élményt is szereztünk a közös játék során.

Másnap reggel az elpakolást és a közös reggelit követően szentmisén vettünk részt, majd Tokajban ebédeltünk. Visszaérkezésünk után még visszamentünk a „törzshelyünkre”, a plébánia ifi termébe, ahol megosztottuk egymással, hogy ki miért hálás, és egyetértettünk abban, hogy mindenki lelki feltöltődését szolgálta ez az együtt töltött két és fél nap.

Nagyon hálásak vagyunk Ervin atyának a program ötletéért és a szervezésért, illetve Balázs atyának is azért, hogy elvállalta lelkigyakorlatunk kísérését. Nem utolsósorban pedig nagyon hálásak vagyunk Istennek is azért, mert egy ilyen értékes és dinamikus, megtartó közösség tagjai lehetünk. Az ifi csoporttal hétről hétre találkozunk, és jelen vagyunk egymás életében az ifi alkalmakon túl is. Biztosak vagyunk abban, hogy nem ez volt az utolsó ilyen nagyszerű lehetőségünk; már most izgatottan várjuk az előttünk álló programokat.

Újszászi Anna
résztevő

Isteni kegyelem Lourdes-ból

„A LELKEDET NÉZEGESD!”

Májust, a virágba borulás hónapját egyházunk a Szűzanyának, Isten legszebb teremtményének ajánlja. Ez a gyakorlat egészen a 13. századig nyúlik vissza, amikor is X. Alfonz Castiglia királya e hónapban megkoronázta a Szűzanya képét és szobrát, és énekekkel magasztalta őt. Tisztelete szervesen összefonódik a Mária-jelenések helyszíneivel is. A jelenéseket az egyház rendkívüli körülménnyel vizsgálja, s vannak, melyeket elismer, másokat nem. Harminchárom helyszínen történtek jóváhagyott jelenések 1251-től (amikor Stock Szt. Simon karmelita szerzetesnek jelent meg Mária egy skapulárával, azaz szerzetesi ruhával) 2016-ig (legutóbbi jelenés Argentínában).

Az egyik legkiemelkedőbb, legfontosabb kegyhely Lourdes, a Pireneusok hegyláncai között meghúzódó kisváros, mely vonzza a katolikus hívek szívét: sokmillió zarándok fordult már meg ott, s a megmagyarázatlan gyógyulások, csodák száma is sokasodik.

A kegyhely ismertségét az 1858-ban bekövetkezett eseménysorozatnak köszönheti. Itt született 1844. január 7-én Bernadette Soubirous, François Soubirous molnár és Louise Casterot gyermekeként. A XIX. század második felének ipari fellendüléséből, gazdasági

prosperitásából a család csupán annyit érez, hogy a család fő megélhetését adó malom csődbe jut, a család anyagi helyzete később sem javul, ezért Bernadettet apai nagynénje szolgálónak és kocsmai felszolgálónak fogadja, míg a család egy volt börtöncellában húzza meg magát, melyre mint a tömlőcre¹ utalnak egy későbbi dokumentumban.

Élete 1858. február 11-ével² teljesen megváltozik, mivel bizonyítottan július 16-ig 18 alkalommal jelenik meg számára a Szűzanya a Massabielle-i barlangnál. Ez egy természetes karszt mészkőbarlang, mely 9,5 m mély, 9,85 m széles, 3,8 m magas és 370 m-rel a tengerszint felett található.

A jelenések során a látnok egyedüli, aki számára a Szent Szűz megjelenik, a többi jelenlévő hívő, érdeklődő nem látja a Hölgyet. Ő egyedül hallja a hangokat, kommunikál a többiek számára láthatatlannal és különféle instrukciókat kap. Az első jelenésre február 11-én kerül sor, amikor a látnok a testvérével a barlang közelében tartózkodik. Elmondása szerint – bár szélcsendes idő volt – enyhe fuvallatot érzett, és megjelent neki a Szűz, akinek öltözetéről részletesen beszámol.

„Isten patakja tele van vízzel...”

1858. február 25-én, a 9. jelenés során érdekes jelenség történik: megindul a vízforrás. A Hölgy elvezeti Bernadettet egy nem látható karsztforráshoz, s egy ponton kéri, hogy ásson gödröt. A kezdeti ásás csak sártócsát produkál, ám később a víz kitisztul és egyre tisztább víz bugyog a forrásból. A Massabielle barlang vizét nem engedik elfolyni, hanem 1949 óta víz-elvezető rendszeren keresztül a hármass bazilika alatt található hatalmas, mintegy 3000 köbméteres tartályban gyűjtik össze és használják fel a fürdők vízellátására. Számos más vallásban is a víz, az élő forrás feltörése az isteni kegyelem jele, mely csodát képes tenni és az Istennel való közösséget hivatott kifejezni. Az Ószövetségben is számos utalást találunk a vízre, mint az élet forrására, illetve mint a megtisztulás eszközére. A Zsoltárok könyve ekképpen szól: „Meglátogattad a földet és megittattad, áldásod bőségével elárasztottad. Isten patakja tele van vízzel...” (Zsolt 65,10).

1 *Le Cachot; IN LAURENTIN, René, Bernadette élete (Szent István Társulat, Budapest, 1983., ISBN 963 360 255 6) p. 22*

2 *Az első jelenés tiszteletére II. János Pál pápa 1992-ben kezdeményezte, hogy február 11-e a betegek világnapja legyen*

Mindemellett az Újszövetségben is több helyen megtalálható a víz-motívum mint tisztító, a régi ember bűneit elhagyó, megújulást kifejező szimbólum: Keresztelő János így válaszolt a zsidó papoknak: „*Én csak vízzel keresztelek, De köztetek áll az, akit nem ismertek, aki a nyomomba lép, s akinek még a sarusziját sem vagyok méltó megoldani*” (Jn 1,26-27).

Sarokba állítva – boldogan

Az 1858. március 2 és 4. közti jelenések az egyháznak, a papságnak szólnak, melyben körmenetet és kápolna építését kapják feladatul az egyházi méltóságok.

Ezen időponttól kezdve három héten keresztül nincs jelenés, az majd csak 1858. március 25-én, a katolikus egyházi naptár szerinti Gyümölcsoltó Boldogasszony napján³ történik meg, amikor is Mária „a szep-lőtelen fogantatásnak” nevezi önmagát. Ezen kijelentés is segített abban, hogy az egyházi személyek is hitelesnek ismerjék el a jelenéseket, mivel egy magas teológiai képzettséggel nem rendelkező leány erről a dogmáról abban az időben saját maga nem tudhatott volna.

Az utolsó jelenés július 16-án történt.

A jelenések után Bernadette sok ellenséges támadásnak, kíváncsiskodó zaklatásnak volt kitéve. 1866-ban felvételt nyert a nevers-i iskola- és szeretetnővérek Saint-Gilgard-kolostorába. Rendi neve Marie-Bernard lett. Mérhetetlen szerénységben, a megaláztatást eltűrve élt a rendben. Lelki nagyságát a következő mondasai, tettei szemléltetik leginkább: „...A Szent Szűz azért választott ki, mert nem érek többet egy porszemnél” – ismételte, holott több rendtársa csodálatát vívta ki azzal, hogy közvetített az Ég és a Föld között.

Egy újoncnő társánál tükröt találtak, melyre kedves csínyként Marie-Bernard odairta: „*a lelkedet nézegesd!*” 1876. július 2-án ünnepélyes keretek között százezer zarándok jelentléteben felszentelték Lourdes új bazilikáját, és az apostoli nuncius megkoronázta a Szent Szűz szobrát. Bármennyire is vágyott Marie-Bernard, hogy jelen lehessen, távol kellett maradnia. – Szerettem volna látni, de úgy, hogy ne vegyenek észre – vallotta később –, de az én küldetésem most már véget ért. Lelki alázatát mi sem illusztrálja jobban, mint a rá féltékenységgel tekintő rendtársnővel folytatott párbeszéd: „*Mikor egy nővértársra irigységgel figyelte Bernadettet, ő odafordult hozzá, és megkérdezte: »Mit*

csinál az ember a söprűvel?» – »Micsoda kérdés! Az ember fogja a seprűt, és seper vele.« – »És aztán?» – »Aztán visszateszi a helyére.« – »Hol van a helye?» – »Hát az ajtó mögött, a sarokban!« – »Látod, ez az én sorsom. A Szent Szűz dolgozott velem, aztán a sarokba állított. Ott az én helyem, és boldog vagyok, ha ott maradhatok.«”

Szenvedései közepette visszaemlékezik az 1858. február 18-i, harmadik jelenésére, amikor a Szűzanya a következőket mondja neki: „...*Nem azt ígérem, hogy ezen a világon lesz boldog, hanem hogy a másikon.*” Ez az ígélet elszakítja minden evilági emberi dologtól és a végső valóságok felé vezeti őt.

Húsvéthétfőn érzi, hogy közeleg a vég, mégis ő tartja rendtársaiban a lelket. „*Nem áldozat elhagyni egy szegény életet, amelyben az ember annyi bajt visel el, mert Istenhez tartozik* – mondja, majd így folytatja: *Félek, annyi kegyelmet kaptam, és oly keveset használtam fel belőle.*”

1879. április 16-án, húsvéthétfő után két nappal, sok szenvedés után harmincöt évesen halt meg Neversben. Utolsó szavai ezek voltak: „*Szentséges Szűz Mária, Isten Anyja, imádkozz értem, szegény bűnösért!*”

Bernadette élete „passióval” kezdődött, gyermekkorában szülei anyagi nehézségei illetve saját maga korán jelentkező betegségei miatt, majd ugyanúgy „passióval” folytatódott a rendházban is, hisz betegsége, a tehetetlenség érzése, a fizikai fájdalom átélése mindvégig vele maradt. Bőségesen van mit tanulnunk tőle lelki utunk folyamán, hogy bennünk is – mint benne – bőségesen meglegyenek az erények, melyeket az isteni kegyelem működése megszentel.

Barta Zoltán

Az egyház a kegyhelyekkel kapcsolatban a következő kánoni kijelentéseket teszi: „*Kegyhelynek azt a templomot vagy más szent helyet nevezzük, ahová különleges vallásos okból számos hívő zarándokol el a helyi ordinárius jóváhagyásával... A kegyhelyeken bőségesebben kínálják fel a hívőknek az üdvösség eszközeit Isten ígéjének buzgó hirdetésével, a liturgikus élet megfelelő előmozdításával, főleg az eucharisztia és a bűnbánat szentsége útján, valamint a népi vallásosság jóváhagyott formáinak ápolásával.*”

³ Latinul: Annuntiatio Beatae Mariae Virginis, mely ünnepnapon az egyház Jézus fogantatásának hírüladását ünnepli.

Létezhez-e katolikus hit vallásgyakorlás nélkül?

Nemrég láttam egy riportműsort, amelyben egy közszereplővel készítettek interjút. A beszélgetés során többek között elhangzott ez a mondat is a riportalany részéről: *„Katolikus vagyok, de nem gyakorlom a hitemet.”*

A tavalyi pünkösdi számunkban (Debreceni Katolikus Figyelő 131.) elméltünk az Egyház nélküli kereszténységről, ami hasonlóan fából vaskarika, mint a vallásgyakorlat nélküli katolicizmus. Az Egyház öt parancsolata közül az első pontban szerepel a következő: *„Vasárnap és parancsolt ünnepeken vegyél részt a szentmisén és tartózkodj a munkától és az olyan tevékenységektől, amelyek akadályozhatják e napok megszentelését.”* Emlékszem, gyermekkoromban édesapánk minden vasárnap kézen fogott bennünket a testvéreimmel és szentmisére mentünk. Ez annyira természetes volt, hogy fel sem merült bennem, hogy másként is lehetne. Fiatal felnőttként megdöbbenem azon, hogy vannak olyan magukat katolikusnak valló ismerőseim, akik nem járnak templomba. Sajnos hamar rá kellett döbbennem arra, hogy ez egyáltalán nem ritka jelenség.

Az interjúalany mondata azonban komolyan elgondolkoztatott. Hiszen ma, amikor már nincs szó szerint életbevágó félelem a hitünk megvallásának negatív következményeitől – ami még az ún. gulyáskommunizmusban a mindennapok valósága volt –, akkor a hit nem gyakorlása gyakorlatilag hittagadásnak is felfogható. Hiszen hogyan vallhatja bárki is katolikusnak magát, ha a hitét nem veszi komolyan? Katolikussá a kereszttség szentségében való részesüléssel, vagy a katolikus hitvallás nyilvános letételével válhat bárki (például akit gyermekként nem katolikusnak kereszteltek, de felnőtt korában megtér). Sokak számára annyiban merül ki a katolikusságuk megvallása, hogy adójuk 1%-át a Katolikus Egyháznak rendelik, illetve esetenként befizetik az éves egyházi hozzájárulást. Pedig Krisztus nem ezért halt kereszthalált, nem ezért alapította a szentségeket, nem ezért szentelte fel az apostolokat az általa alapított Egyház első püspökeinek! Amikor az utolsó vacsorán megalapította a szentmisét – ami nem más, mint önmaga egyszeri és végtelen értékű keresztszándó az Atyának, a szentségi színek alatt történő megjelenítése vértelen módon,

amely áldozatot maga Krisztus rendelte, s az nem egyszerű megemlékezés és nem csupán dicsőítés vagy hálaadás, hanem valóban engesztelő áldozat is élőkért és holtakért (vö. Magyar Katolikus Lexikon, a szentmiseáldozat szócikkénél) – akkor nem „tagdíjat” fizető passzív embereket akart az Egyházába, hanem olyan hívőket, akiket üdvözíthet. Az evangélium hirdetése, Krisztus ajándékaiban való részesedés nem megvalódi részvétel nélkül. Akinek nincs semmilyen leküzdhetetlen akadálya arra, hogy vasárnapról vasárnapra, a parancsolt ünnepeket is beleértve részt vegyen szentmiseáldozaton, azok számára nem opció az Egyház első parancsolatának megtartása, hanem kötelesség! Leküzdhetetlen akadály lehet a betegség, a szabad mozgás lehetőségének hiánya (akár mozgásszervi fogyatékos, akár raboskodás), de az is felmentő ok lehet, ha valaki olyan helyen tartózkodik, ahol közel s távol nincs katolikus szentmise. Ezekben az esetekben más módon kell megszentelni a napot, például a rózsafüzér elimádkozásával. Továbbá azok is felmentést kaphatnak, akik munkájuk, hivatásuk miatt képtelenek eljutni vasárnaponként misére. Ide tartozik például a betegápolás is. Azonban ez utóbbi esetekben is törekedni kell arra, hogy amint lehetőség nyílik rá (akár hétköznap is), az első helyen szerepeljen a szentmiseáldozatban való részvétel.

„Katolikus vagyok, de nem gyakorlom a hitemet.” – „Házas vagyok, de semmilyen kapcsolatom sincs a házastársammal.” – „Családos vagyok, de nem törődöm a családtagjaimmal: nem beszélgetek, nem találkozom velük.” – Mi a közös ezekben a kijelentésekben? A közömbösség: nem fontos egyik sem. Nem érdekel, hogy adott esetben a házastársam, a családtagjaim élnek-e, vagy már meghaltak, nincs semmi közöm hozzájuk. Papirom van róla, hogy házas vagyok, papirom van róla, gyermekeim vannak, de ezenkívül semmi sem fontos velük kapcsolatban. Helyettesítsük be a katolikusságunkat ezen mondatokba: nem érdekel, hogy kicsoda Jézus Krisztus, nincs vele semmilyen kapcsolat, mindössze „papirom van róla, hogy katolikus vagyok”.

A hitgyakorlás azt jelenti, hogy kapcsolatban vagyunk az Élet szerzőjével: elfogadom az ajándékait (a szentségeket, azokon belül is a kiemelkedő helyet elfoglaló Eucharisziát, amely szentmiseáldozat és az azt celebráló papság nélkül nem létezhet, a valódi bűnbocsánat lehetőségét, a szentgyónást), beszélgetek Vele (imádság), s törekszem az Evangélium tanítása szerint élni.

Záborszky László

EGY ÉV

DR. MILBIK JÓZSEF EMLÉKÉRE

Tengelymetszet

(tegnap) Hattyú ringott a tavon.
(éjjel) Messze délre szállt telelni.
(helyén) Üres pléhflakon imbolyog.
(mától) Hófelhőt tükröz a víz.
(tegnap) Végtelen múlt faggatott.
(éjjel) Örök jövővel forrt össze.
(helyén) Könnyű szél s lágy fény
(mától) Tudom, tenyerén tart Isten.

Tövisfa

Nem emlékszem már (pedig hányszor
szúrt belém tövise), van-é
gyümölcse? Mintha valami bogyók, vagy
affélék lettek volna rajta úgy ősz felé,
vagy az se, csak tövis, tövis
a törzsön is?
Vágtuk, irtottuk, újrasarjadt
s amit kivágtunk, csontkeményre
száradt, szikrázva ugrott
vissza róla a fejsze éle.
A tüze szinte olthatatlan,
virradatig-tartón parázslott;
nem láttam még fában ennyi
önvédelmet és konokságot.
Találgattam már gyermekésszel
titkát ennek az irthatatlan
szívós fának, melyről a fejsze
még holtában is visszapattan.
Most értem csak: a történelmet
szolgálja inkább, nem a tájat –
kéznél volt mindig, mikor kellett
máglyának, avagy koronának.

2024. május 10.
Madarak és fák napja

Disszonáns öröm

Kinézel az ablakon,
És látsz egy ágas-bogas fát.
Girbe-görbe gallyára
Víg madárka száll, s énekel.

Hallod-e azt az éneket,
Érted-e azt az éneket
Ablakon át?
S ha kinyitnád?

Világról világra

Sűrű pelyhek közt – fekete s fehér holló –
madárpár repül.

Mária evangéliuma

Szűz Mária nem volt evangélista. Életével viszont ő is „evangéliumot írt”: nemcsak hallgatta, de példaadón követte és hirdette szent Fia tanítását, munkálkodott annak terjesztéséért és magvalósításáért.

Mária az Isten Anyja, Istenszülő (Theotokosz), a Szeplőtelenül fogantatott, az örökösen szűz (Semper-virgo), akit Isten testben és lélekben vett föl a mennybe. Ő állandóan Jézust szolgálta attól a perctől kezdve, hogy igent mondott az angyali köszöntésre: „Üdvöz légy, Mária, áldott vagy te az asszonyok között.” Az angyal további szavai is jól ismertek: „Kegyelmet találtál Istennél. Gyermekeket fogansz, fiút szülsz és Jézusnak fogod nevezni. Fiad nagy lesz, és a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úristen neki adja atyjának, Dávid királynak trónját, és uralkodni fog Jákob házán örökkön örökké, s országának nem lesz vége” (Lk 1, 31-33).

Mária mint igazi földi édesanya gondoskodott fiáról, szeretettel nevelték őt jegyesével, Józseffel, de mindvégig mindketten tudták, hogy nem csupán földi értelemben vett gyermek Jézus, hanem más is: isteni személy.

Jézusnak ezt a kettősségét (ember és Isten egy személyben) és Mária földi- és istenanyaságát érzékelhetjük és tudomásul vehette a rockopera minden szereplője és a néző-hallgató közönség egyaránt. A Máriát alakító Bordás Barbara arcán állandóan kedves, rejtélyes mosoly játszott, mint aki tudja, hogy valami csodás dolog történt vele, ami csak az ő titka. Ezzel a mosollyal ölelte a csecsemő Jézust, ezzel a mosollyal énekelt, magyarázott a tizenéves kiskamasznak. Ezt a

mosolyt csak a szenvedő fia miatti fájdalom könnyei tudták helyettesíteni az énekes-színésznő arcán. A rockopera zeneszerzője Tolcsvay László, a szöveget Müller Péter, (a nevelőapa) és Müller Péter Sziámi (a nevelt fiú) írták, rendezte Jaronics Tamás. A narrátor (János apostol) szerepében Földes Tamás jeleskedett. De dicsérhetnénk Czigler Balázs díszleteit éppúgy, mint a jelmeztervező, Benedek Mari ötletes modern, mégis a bibliai időköt is jelezni tudó „kosztümjeit”.

Szóljunk kissé „mélyebben” magáról az előadásról. Már a kezdő jelenet megadja az előadás alaphangulát: Jézus (György-Rózsa Sándor) keresztségét hordozva készül a Golgotára. Az ártatlan halálra ítélt utolsó szavait halljuk a halál előtt: „Beteljesedett. Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét” (Jn 19, 30). Mi teljesedett be? Amit a próféták, a zsoltárok és Mózes is hirdetett: „Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnap fel kell támadnia a halálból” (Lk 24, 43, 46). De halála előtt Jézus megfeszítőinek is meg tud bocsátani: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek” (Lk 23, 34).

A földi édesanya, Mária tanítja a pászka készítésére a tizenéves Jézust, miközben beszélgetnek. József körbe forgatja a gyermekeket, úgy játszik vele. Ezt kellene tennie minden anyának és apának: együtt lenni, foglalkozni a gyermekkel! A színpadon mindez olyan természetes, nem didaktikusan „szájbarágó tanítás”.

Nem véletlenül kapott a darab többször nyíltszíni tapsot, a végén pedig vastapsot. A sikerhez a Szegedi Kortárs Balett művészeinek fellépése is hozzájárult. No, és a zene.

Bérces Mária Klára

Az örök élet reménye

Az emberek mind szeretnék fiatalok maradni. Ha nem fiatalok többé, legalább annak szeretnék látszani. Sajnos azonban csak testükre gondolnak, bár annál sokkal fontosabb, hogy a lélek maradjon fiatal. Hogy mindig gyermekként álljunk Isten előtt, egyszerűen, őszintén és megelégedetten. Az Isten jósága oly Kenyeret adott nekünk, melynek az a tulajdonsága, hogy lelkünket s a feltámadás után testünket is szépnek s fiatalnak tartja meg.

Isten megígérte, hogy mindazoknak, akik Benne hisznek, remélnek s Őt szeretik, megadja az örök életet. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon; és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,55). Ami a léleknek megadja az örök életet, az természetesen a test számára is meghozza a dicsőséges feltámadást.

Antalfy Katinka

„Téged jöttünk köszönteni!”

MÁRIA-ÉNEKVERSENYT RENDEZTEK A DEBRECENI SZENT ANNA-SZÉKESEGYHÁZBAN

A debreceni Szent Anna Főplébániához tartozó hittanos gyermekek és a debreceni katolikus köznevelési intézmények diákjai részvételével rendeztek énekversenyt április 20-án a Szent Anna-székesegyházban. Az énekverseny a főplébánia hagyományaihoz tartozik, évről évre egybegyűjtik a családokat, hogy együtt töltsenek egy ünnepi délelőttöt. Idén a mintegy 65 versenyző hangolta a szíveket a közeledő májusra Szűz Máriát, a megváltó Jézus Krisztus édesanyját köszöntve.

A Mária-éneken versenyen szervezőmunkájukkal közreműködtek az egyházközség hitoktatói. A Mária-éneken versenyre érkező diákok négy korosztályban – óvodás, 1-2., 3-4., 5-8. osztályosok – versenyeztek. Népekeket, máriapócsi zárándokok gyönyörű búcsúi énekeit is hallhattuk felcsendülni a lelkesedéssel, szeretettel átítatott énekhangon.

A Mária-éneken verseny fellépőit és családjaikat Zoltán atya köszöntötte. Köszöntőjében elmondta: „Amikor imádságainkat énekszóval is kifejezzük, akkor a tőlünk telhető legtöbbet akarjuk felajánlani annak, akihez fordulunk, a teljes Szentháromságnak, illetve a szentek közül legelsőként a Boldogságos Szűz Máriának, Jézus Krisztus édesanyjának. Az ember alkalmas arra, hogy a tőle telhető legnemesebbet adja, amikor énekel. Értékes az érthető beszéd, fontos az olvasható írás, de annál többet már nem tudunk adni, mint amikor énekszóban fejezzük ki önmagunkat. Nemcsak ez az éneken verseny, hanem egész életünk arra hív bennünket, hogy az Úristentől kapott éneklés képességével dicsőítsük őt és tiszteljük az ő szentjeit.”

A szebbnél szebb énekhangon megszólaló gyermekek előadásának értékelése, kategóriákba sorolása nehéz feladatot jelentett a zsűrinek, Géczy István debreceni kántornak, Dobi Lászlóné nyugalmazott énektanárnak és Jócsák Gréta népdalénekesnek.

Lesz utánpótlás a templomban! – fejezte ki örömét Géczy István, a zsűri elnöke a díjátadás perceiben elhangzott értékelő gondolataiban, aki köszönetet mondott elsősorban a gyermekeknek, valamint a felkészítő tanáraiknak. Minden egyes fellépő gyermeknek gratulált, és szíve szerint valamennyinek első helyezést és mellé egy 5*-ös osztályzatot is adott volna.

A Mária-éneken versenyen helyezettei:

Óvoda: 1. helyezett: Nagy Lilien, Szabó Léta Paula, Farkas Borbála, Korhut Lilla, Kalász Adél, Pócsi Áron (Svetits Óvoda), 2. helyezett: Kovács Eszter, Várhomoki Emma, Füzesi János (Svetits Óvoda), 3. helyezett: Aradi Luca, Gubik Éva Anna, Jacsó Janka (Szent József Óvoda)

1-2. osztály: kiemelt 1. helyezett: Csorba Hanna (Ajaki Tamási Áron Katolikus Óvoda) 1. helyezett: Májer Liza, Oceák Ilona, Brücher Hanga, Brücher Zselyke, Sípos Jázmin (Szent Efrém Görögkatolikus Óvoda), 2. helyezett: Katona Sára (Szent József Óvoda), 3. helyezett: Simon Olívia, Bazsó Vince Gyula, Kucser Lukács Ábel (Svetits Általános Iskola)

3-4. osztály: 1. helyezett: Balogh Luca (Szent József Általános Iskola), 2. helyezett: Sramkó Emese, Márki Rella, Bántó Virág (Svetits Általános Iskola), 3. helyezett: Szabó Hunor

5-8. osztály: 1. helyezett: Bot Mara Veronika (Svetits Általános Iskola), 2. helyezett: Birócsák Emma, Haranghy Lilla, Varga Hanna (Szent József Általános Iskola), 3. helyezett: Gál Lilián (Szent József Általános Iskola), különdíj: Kiss Boglárka (Szent József Általános Iskola)

Kovács Ágnes

Hitéleti statisztikánk

2024. február 14 – május 19-ig

Keresztelés	31 fő
Házasságkötés	2 pár
Temetés	56 fő

Lapzártá

Következő számunk 2024. szeptember 1-én jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2024. augusztus 11-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

Szeretettel várjuk Testvéreinket székesegyházunkban:

- **Úrnap körmenetre június 2-án** a 10.00 órai szentmise után. A körmeneten közreműködik a helyőrségi fúvószenekar. A körmenet útvonala: Szent Anna – Sumen – Tímár és Varga utca. Az idén elsőáldozó gyerekek fogják szórni a virágszirmokat a körmeneten. Kérünk mindenkit, ha van rá lehetősége gyűjtsön virágszirmot, és hozza be a sekrestyébe! Az oltárokat a szokott helyen állítják fel, amelyhez és az egész ünnep méltó lebonyolításához kérjük a Kedves Testvérek segítségét. Érezzük magunkénak a sátorállítást és a sátrak elbontását a körmenet után. Ezen a napon nem lesz fél 12-es szentmise. Kapcsolódjanak be minél többen a közös ünneplésbe, és tegyünk tanúságot Krisztus Urunk közöttünk létéről az Oltáriszentségben!
- **Egész napos szentségimádásra** június 5-én, székesegyházunk felszentelésének 279. évfordulóján.
- **Hittanosaink tanévzáró szalonnasütésére** a plébániaudvaron, június 14-én 16.30-tól.
- **Nyári napközis táborba** június 24-től 28-ig. Reggel 7 órától tudjuk fogadni a gyermekeket a 7. hittanteremben és 17.00 óráig biztosítunk felügyeletet. A résztvevők minden nap tízórait, ebédet és uzsonnát kapnak. A résztvevőknek 20 000 Ft személyenkénti hozzájárulást kell befizetni egy hétre. Mielőbbi jelentkezést várunk legkésőbb június 14-ig. Jelentkezési lap elvihető a sekrestyéből vagy a plébániairodából.
- **A ministránsokat ministránstáborba** Kisvárdára: július 1-től 5-ig lesz 12-től 18 éves korig. Mielőbbi jelentkezést várunk a részvételi díj befizetésével, melynek összege 15 000 Ft.
- **A Szent Anna-kilencedre.** Székesegyházunk búcsújára készülétként július 17-től a 7.00 órai szentmise után elkezdjük.
- **Székesegyházunk búcsújára** július 26-án 18.00 órától. A megelőző napon, csütörtökön lesz a betegek szentsegének kiszolgáltatása a 18.00 órai szentmisében.
- **A nagyszülők és idősek világnapjára** július 28-án. Minden szentmise után megáldjuk a nagyszülőket.
- **Egyházmegyénk búcsújára** július 28-án Máriapócsra. Az ünnepi szentmise vasárnap délelőtt 11.00 órakor kezdődik.

ÁLLANDÓ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK SZÉKESEGYHÁZUNKBAN:

- **Felolvasás** a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
- **Családok jelentkezhetnek** a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
- **Férfiak és nők** egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
- **Bátorítom** a gyerekeket és fiatalokat, hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már első osztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.

AKTUÁLIS NYÁRI ÉS ÁLLANDÓ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK PLÉBÁNIÁNKON:

- **A táborozók étkeztetésének** előkészítésében és lebonyolításában a nyári napközis táborban június 19-23-ig.
- **Templomunk őrzése** a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
- **Templomunk bemutatása** előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
- **Látogatók kalauzolása** az Őseink Hite kiállításon.

Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgálatokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!

Szerk.